

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Bartkowiak (spr.)

Sędziowie: SSO Bożena Ziółkowska

SSO Sławomir Jęksa

Protokolant: prot. sąd. M. W. (1)

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Danuty Mazur

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2014 r.

sprawy **M. W. (2)**

oskarżonej z art. 158 § 1 kk, art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P.

z dnia 11 lutego 2014 r. sygn. akt VIII K 828/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu Poznań – Stare Miasto w P. do ponownego rozpoznania.

S. J. H. B. Z.

UZASADNIENIE

M. W. (2) została oskarżona o to, że:

I. w dniu 9 grudnia 2012 r. działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną, już nieżyjącą osobą poprzez zadawanie ciosów pięścią w głowę, uciskanie narządów szyi ręką spowodowała u T. T. obrażenia w postaci sińców na głowie i rozchwiania I stopnia zęba jedynki dolnej prawej, czym naraziła pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub wystąpienia ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, tj. o czyn z art. 158 § 1 kk;

II. w dniu 9 grudnia 2012 r. w P. w celu zmuszenia do odstąpienia od prawnej czynności służbowej polegającej na zatrzymaniu B. S. stosowała przemoc fizyczną, szarpiąc i popychając funkcjonariuszy Policji – sierż. E. K. i sierż. B. R. oraz kierowała wobec nich słowa powszechnie uznawane za obelżywe, podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, tj. o czyn z art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P., wyrokiem z dnia 11 lutego 2014 r. wydanym w postępowaniu o sygnaturze akt VIII K 828/13, **oskarżoną M. W. (2)**:

1. uniewinnił od popełnienia czynu zarzuconego jej w punkcie I aktu oskarżenia;
2. uznał za winną przestępstwa z art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnionego w sposób wyżej opisany w punkcie II z tą zmianą, iż ustalił, że pokrzywdzona E. K. obecnie nazywa się M. i za przestępstwo to na

podstawie art. 224 § 2 kk w zw. z § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk oraz art. 58 § 3 kk wymierzył jej grzywnę 120 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł.

W dalszej kolejności, na podstawie art. 63 § 1 kk, na poczet orzeczonej grzywny zaliczył oskarżonej zatrzymanie w dniu 9 grudnia 2012 r., uznając za wykonane dwie stawki dzienne grzywny.

Na podstawie natomiast art. 46 § 2 kk orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci obowiązku uiszczenia nawiazki na rzecz pokrzywdzonych E. M. i B. R. po 1 000 zł.

W ostatnim punkcie wyroku, na podstawie art. 627 kpk oraz art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości tj. wydatki w kwocie 307,90 zł i opłatę w wysokości 240 zł.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości na niekorzyść oskarżonej prokurator. Zarzucił mu:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a przejawiający się w niesłusznym uznaniu, że oskarżona nie popełniła zarzucanego jej czynu co z kolei skutkowało uniewinnieniem oskarżonej M. W. (2) od popełnienia zarzucanego jej przestępstwa podczas gdy analiza zebranego materiału dowodowego wskazuje, iż oskarżona swoim działaniem wypełniła znamiona przestępstwa z art. 158 § 1 kk;
- rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonej poprzez orzeczenie wobec niej za czyn z art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk kary grzywny podczas gdy prawidłowa ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu, stopień zawinienia oskarżonej oraz wzgląd na indywidualne i społeczne oddziaływanie kary przemawiają za zastosowaniem kary surowszego rodzaju.

Podnosząc tak, apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu Poznań – Stare Miasto w P. do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Kontrola wydanego w pierwszej instancji wyroku nie była możliwa. Orzeczenie należało zatem uchylić, a sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Stwierdzono powyższe, gdyż Sąd I instancji, wbrew wymogom z art. 423 § 1 kpk nie sporządził uzasadnienia zaskarżonego wyroku zapadłego w dniu 11 lutego 2014 r. Jak wynika z akt sprawy, nastąpiło to z przyczyn niezależnych, gdyż długotrwale zwolnienie lekarskie sędziego, który wydał wyrok spowodowało brak możliwości ustalenia przypuszczalnego jego powrotu do pracy.

Sąd powołany do rozpoznania apelacji nie mógł przez to jednak rozpoznać: jakie fakty organ niższej instancji uznał za udowodnione lub nie udowodnione oraz na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych; co było przyczyną przyjęcia przezeń tej a nie innej podstawy prawnej wyroku oraz jakie okoliczności miał na względzie organ orzekający przy wymiarze kary (por. art. 424 kpk). Sąd II instancji, chcąc skontrolować pierwszoinstancyjny wyrok, musiałby wszystkie te okoliczności wydedukować. W konsekwencji, miast poddać kontroli rozważania i wnioski organu kontrolowanego, kontrolowałby de facto swe własne o tych rozważaniach i wnioskach wyobrażenie.

Podsumowując, z uwagi na brak uzasadnienia wyroku nie była możliwa ocena przesłanek, którymi kierował się Sąd Rejonowy w toku rozstrzygnięcia w sprawie oskarżonej M. W..

Niemożliwość rozpoznania stanowiska Sądu I instancji oczywiście pociągała za sobą brak możliwości przeprowadzenia weryfikacji zarzutów wywiedzionych w środku odwoławczym. Przywołane przez prokuratora argumenty – które przemawiać miałyby za zasadnością przypisania M. W. (2) sprawstwa przestępstwa na szkodę T. T. oraz

za koniecznością wymierzenia kary surowszego rodzaju za przypisany jej występki popełniony na szkodę interweniujących funkcjonariuszy Policji – nie mogły przecież zostać skonfrontowane z tymi przesłankami, którymi Sąd Rejonowy realnie kierował się, gdy oskarżoną uniewinnił od zarzutu popełnienia występku z art. 158 § 1 kk, czy skazywał na karę grzywny za przestępstwo z art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Stwierdziwszy, że nie jest możliwym wykluczenie zasadności zarzutów odwoławczych, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Poznań – Stare Miasto w P..

W trakcie powtórnego procedowania koniecznym będzie powtórzenie postępowania dowodowego. Sąd Rejonowy powinien też dokonać ponownej oceny zasadności zarzutów postawionych oskarżonej oraz ewentualnie, stopnia jej winy i karygodności jej czynów. Organ orzekający powinien również mieć na uwadze te wskazania, które podniósł w swej apelacji prokurator. Wreszcie, w przypadku, gdyby doszło do sporządzenia uzasadnienia orzeczenia końcowego, Sąd winien pamiętać aby dopełnić tej czynności z dochowaniem należytej w tym zakresie staranności, wymaganej przepisami procedury karnej (art. 424 kpk).

S. JęksaHanna BartkowiakBożena Z.